

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνοπιάνω.

Ἐλαφρόν, ἀπαλὸ πιάσιμο.

ἀχαμνοπιάστης ὁ, Βιθυν. Χίος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνοπιάνω.

Ὁ χαλαρῶς συλλαμβάνων, κρατῶν ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ἀχαμνοπιάστη κυνηγέ, τῶρα ψυχὴ μου βγαίνει

Χίος.

ἀχαμνοπούττα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. χαμνοπούτ-τα
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐς. πουττί.

Ἡ ἔχουσα οὐχὶ εὐτραφὲς τὸ αἰδοῖον.

ἀχαμνορῶγα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. κ.ά. χαμνορῶα
Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐς. ρῶγα.

Ἡ ἔχουσα μαλακὰς τὰς θηλάς τῶν μαστῶν, ἡ εὐκόλως ἀμελγομένη, ἐπὶ ζῶου.

ἀχαμνόρρωγο τό, ἀμάρτ. ἀχαμνόρρωγον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐς. ρῶγα.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ μαλακὰς τὰς ρῶγας.

ἀχαμνός ἐπίθ. χαμνός Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. κ.ά. ἀχαμνός κοιν.
ἀχαμνός Κορσ. ἀχαμνὸς Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀχαμνός, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. χαῦνος. Ὁ
τύπ. χαμνός καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. ἀδευκῆς. Διὰ τὴν
τροπὴν τοῦ συμπλέγματος υν (=βν) εἰς μν πβ. ἐλαύνω
-λάμνω, εὐνοστος-ἐμνοστος κττ. Εἰς τὸν τύπ. ἀχα-
μινός ἐγένεν ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου ὡς καπι-
νός κττ.

Α) Κυριολ. 1) Πλαδαρός, μαλακός κοιν. καὶ Πόντ.
(Κοτύωρ. Οἶν. κ.ά.): Ἀχαμνὸς ζυμάρι-κερὶ-ψωμί κττ. κοιν.
Διὰ τὴν σημ. πβ. Διόδωρ. 3,12 «τῆς δὲ τὸν χρυσὸν
ἐχούσης γῆς τὴν μὲν σκληροτάτην πυρὶ πολλῷ καύσαντες
καὶ ποιήσαντες χαύνην». 2) Ὑδαρῆς Θράκ. (Αἰν. Μυ-
ριόφ.) Κύθηρ. Κύπρ. Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Οἶν. Ὀφ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Ἀχαμνός πελιτὲς Μυριόφ. Ἀχαμνὴ
λάσπη Κύθηρ. Ἀβκὸν χαμνὸν Κύπρ. Χαμνὸν ξύγαλαν-φαεῖν
κττ. Χαλδ. Ἐκαμε χαμνὰ (διαρροϊκὰ ἀποχωρήματα) Κύπρ.
Διὰ τὴν σημ. πβ. Σουῖδ. «πλαδαρόν» χαῦνον, ὑγρόν».
Συνών. νεροσυλλός. 3) Ὁ μὴ τεταμένος, χαλαρὸς
Κρήτ. Κύπρ. κ.ά.: Σκοινὶ ἀχαμνὸ Κρήτ. 4) Ἰσχνός, ἀ-
δύνατος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀχαμνὸ ἀρνί-ζῶ-κατοῖκι-πρό-
βατο κττ. κοιν. Ἀχαμνός ἀδρας Κρήτ. (Σητ.) || Παροιμ. Ἀ-
χαμνὸ ἀρνί, παχεῖα οὐρὰ (ἐπὶ πτωχαλαζόνων) Εὐβ. Τ' ἀχαμνὸ
ἀρνί οὐ λύκους τοῦ τρώει (ὃ ἀνίσχυρος εἶναι ἔρμαιον τῶν
ἰσχυρῶν) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Ἀχαμνὰ μερὶα κι ἂν σμί-
ξουν δὲν συγκαίονται (οἱ ἀνίσχυροί δὲν βλάπτουν ἀλλήλους)
Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχαμναδύνατος.

β) Ὁ μὴ ἔχων λίπος, ἀπαχὸς σύννηθ. : Φρ.

Τὸ παχὺ μὲ τ' ἀχαμνὸ | νὰ παχύνου γαί τὰ δογὸ
(λέγεται ἀπὸ τοὺς βρικόλακας θέτοντας κρέας βατράχου
εἰς τὸ ψηνόμενον ὑπὸ ἀνθρώπων χοίρειον) Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) γ) Ἀγονός, ἐπὶ καλλιεργημένης γῆς Κεφαλλ.
Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων.: Ἀχαμνὴ γῆ Κεφαλλ.
Ἀχαμνός τόπους Αἰτωλ. Ἀχαμνὸ ἀμπέλ' -χουράφ' αὐτόθ. Ἀ
χούρα ἐν ἀχαμνὰ (χούρα=χωράφι) Τσακων. 5) Ἀσθε-
νικός, καχεκτικός Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Θεσσ. Θήρ. (Οἶα) Μα-
κεδ. (Βελβ.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὸ τὸ κορίτσι
καὶ δὲν ἀντέχει σὲ βαρεῖες δουλειᾶς Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ.

Ἦταν ἀχαμνὸ τὸ κλῆμα, | ἦφαέ το τσαὶ τὸ χτήμα

(ἐπὶ πράγματι ἐλαττωματικοῦ ὑποστάντος καὶ ἄλλην βλάβην) Οἶα || Ἄσμ.

Ἄν εἶν' ὁ μαῦρος δυνατός, πλακώνεις 'ς τὴ θανή της,

κι ἂν εἶν' ὁ μαῦρος ἀχαμνός, πλακώνεις 'ς τ' ἀποφάγια

Χίος. β) Ὁ μὴ ἀρτιμελής, ἐλλιπὴς Θήρ. 6) Ἀσθε-
νής, ἄρρωστος Ἡπ. (Χιμάρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.): Τόσον
καιρὸ ἤμουν ἀχαμνός καὶ δὲν ἤρθες νὰ μὲ ἰδῇς Χιμάρ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρρωστάρεις.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνίσχυρος Ρόδ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.:
Φρ. Τὸ ἀχαμνὸ μέρος (ἡ σύζυγος ἡ ἀγάμος θυγάτηρ) Λεξ.
Δημητρ. || Παροιμ. Σ' τὸν ἀχαμνὸν αἶον μὲ κερὶ μὲ λιβάνι
Ρόδ. || Ἄσμ.

Τὸ κάστρο εἶναι ἀχαμνὸ, καθόλου δὲ φελάει,
μὰ 'ναι τ' ἀσκέρι τον καλὸ καὶ 'κεῖνο τὸ τιμάει

(Παρνασσ. 12, 105). Διὰ τὴν σημ. πβ. Χρον. Μορ. 1675
(ἐκδ. JSchmitt) «τὸ κάστρον ἦτον ἀχαμνὸν ἀπὸ σπαθίου
τὸ ἀπῆραν». Συνών. ἀχαμνόμερος 2. 2) Ἐνδεής,
δυστυχὴς Πελοπν.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὴ φαμίλια Λεξ.
Δημητρ. Ἀχαμνὸ χωρὶς αὐτόθ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Μαχαιρ.
1,356 (ἐκδ. R. Dawkins) «ἐστράφησαν πολλοὶ εἰς τὴν
Λεμεσό, ὅπου ἦσαν ὀλιγώτεροι λᾶς καὶ ἀχαμνοί».

3) Δειλὸς Ἀντικύθ. Κρήτ. 4) Ἐκεῖνος ἐξ οὗ δὲν
δύναται τις νὰ ὠφεληθῇ, νὰ κερδίσῃ Ἄνδρ.—Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἀχαμνὴ δουλειὰ Ἄνδρ. 5) Κακὸς ἐν γένει, ὃ μὴ
καλὸς πολλαχ.: Ἀχαμνός ἄνθρωπος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χίος
Ἀχαμνὴ γυναῖκα Ἡπ. Ἀχαμνός λόγος Ζάκ. Πελοπν. (Βυτίν.)
Εἵνορο ἀχαμνὸ (εἵνορο=ὄνειρον) Ἡπ. Καλός, ἀχαμνός, αὐτὸς
εἶναι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀχαμνὴ μέρα (ἀποφράς) Αἰτωλ.
Τώρα εἶναι ἡμέρες ἀχαμνές, θὰ βροῦμε τὴν καλὴ τὴ μέρα
ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 31 Ἀχαμνὴ χρονιά Λεξ. Δη-
μητρ. Ἀχαμνὰ χρόνια Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἀχαμνός καιρὸς
(κακοκαιρία) Ἡπ. Ἀχαμνὴ δουλειὰ (αἰσχρὰ πράξις) Κύπρ.
Χίος Ἀχαμνὴ γυναῖκα (πρόστυχη) Ἄνδρ. Ἐχει ἓνα σπυρὶ
ἀχαμνὸ Ἡπ. Ἡ ἀρρώστια τοῦ πιδοῦ μ' ἦταν χαμνὴ Ἀδρια-
νούπ. Ἀχαμνός τόπος (δύσβατος) Μακεδ. (Μελέν.) Ἀχαμνός
λόγος (αἰσχυρός) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Ἡ Τρίτη ἔχει μὲ ὦρα
ἀχαμνὴ Θεσσ. (Φάρσαλ.) Εἶν' ὦρις ἀχαμνές κι ὦρις καλές
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχαμνὸ χωρὶς τὰ λίγα σπῖτα Πελοπν. (Ἀρ-
καδ. Καλάβρυτ.) Ζάκ. 6) Βλαβερός Μακεδ. (Βλάστ.):
Ἐρρ' εἰν ἀχαμνὸ νιρό.

Γ) Οὐδ. οὐς. 1) Ἀτύχημα, κακὸν τι Ἡπ. Μακεδ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Θ' ἀκούσης καὶ καλὸ, θ' ἀκούσης καὶ
χαμνὸ Ἀρκαδ. Νὰ φ' λάγισι ἀπὸ πᾶσα κακὸ κι ἀχαμνὸ Μακεδ.
|| Παροιμ. Καλὰ, χαμνὰ, 'ς τοῦ παπᾶ τοῦ κιφάλ' αὐτόθ. 2)
Πληθ. ἀχαμνὰ, ὄρχεις κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχίδι 1.

β) Πληθ., τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρος τοῦ σώματος, ἡ
βουβωνικὴ χώρα σύννηθ. 3) Βοῦς ἀροτῆρ (κατ' ἀντίφρα-
σιν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας) Κάρε.

ἀχαμνοσύνη ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀχαμνοσύνη.

Ἀχαμνητα, ὃ ἰδ.

ἀχαμνούλλης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Ὁ ἰσχνός πῶς, ὃ κᾶπως ἀδύνατος.: Ἡ νύφη εἶναι ἀχα-
μνούλλα, μὰ νόστιμη. Ἀχαμνούλλικο ἀρνί-μωρὸ κττ. Συνών.
ἀχαμνούτσικος.

ἀχαμνούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός διὰ τῆς καταλ. -ούτσι-
κος.

Ἀχαμνούλλης, ὃ ἰδ.

ἀχαμνυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀχαμνυνα ἄορ. τοῦ ρ. ἀχαμνένω καὶ τῆς
καταλ. -έσκω.

